

Послѣдни снѣжинки.

артенска нощъ. Тихо падатъ прозрачитѣ снѣжинки отъ облачното небе.

Срѣщатъ се тѣ въ въздуха и се обрѣщатъ на лапавица. Падатъ по дърветата, по прозорцитѣ и стоборитѣ; — покрива се земята съ мека пелена.

Стариятъ снѣгъ, който се бѣ втвърдилъ, ги посрѣщна радостно.

— Здравейте, другари! Какви новини ми носите отъ далечната родина? Какъ е нашия дѣдо Мразко, какъ е Сѣверняка; добръ ли е Вѣтъра? — всичко ми кажете!

Въ отговоръ снѣжинкитѣ тихо се трупали надъ стария снѣгъ и ето що разказали:

— Боленъ е дѣдо Мразко! Често се оплаква. Нѣма вече прѣдишната си сила. Постоянно въздиша и очитѣ му сѣ влажни. Вчера ние го питахме, що му се е случило? А той тихо промълви:

— Гледайте на югъ. Вижте, че слънцето всѣки день все по силно грѣе. Моятъ *крис-таленъ* домъ, здраво направенъ, тукъ-тамъ